

[Udenrigsministeren.]

at Forholdene i Slesvig er, som de er. Jeg forlanger, at det ærede Medlem giver Statsministeren og mig Navnene, saa det kan blive undersøgt, hvorledes dette forholder sig. Jeg er mig ikke bevidst, at jeg paa noget Omraade har forsømt min Pligt. Jeg er mig bevidst, at jeg har adskilt mit Synspunkt angaaende Grænsen, som er skarpt og bestemt og klart, fra alt det, der skulde gøres for at skabe vore Landsmænd — for at tale med det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen: det meget lille Mindretal, gode Kaar.

Derfor siger jeg til det ærede Medlem, at jeg forbeholder mig Ret til, hvis jeg ikke faar Besked fra det ærede Medlem, hvis han ikke vil eller ikke kan give mig Besked, at meddele Offentligheden, hvem det er, der har beskyldt den danske Regering for ikke at ville hjælpe sine Landsmænd bedst muligt.

Det er ikke muligt for mig som Udenrigsminister at diskutere i Enkeltheder den britiske Regerings Syn paa et Mindretal. Men det undrer mig, at det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram, der er Medlem af Det udenrigspolitiske Nævn, kan være i Tvivl om, hvorledes Synspunktet er, for jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at jeg i Nævnet, hvor ogsaa det ærede Medlem var til Stede, har givet Meddelelse om Synspunkterne.

Jeg maa ogsaa have Lov til at spørge det ærede Medlem, naar det ærede Medlem taler om Udtalelsen i Regeringserklæringen: Er det ærede Medlem da ikke enig i den? Kunde vi ikke her paa den sidste Dag, hvor vi ikke kun kan være højtidelige, faa at vide, om Venstre ikke er enig i Regeringserklæringen. Jeg ved ikke, om den højtærede Statsminister har hørt noget om det tidligere; jeg har det ikke.

Op saa det ærede Medlems Sammenligning med Island og Færøerne. Ja, men det er netop det, der er Forskellen. Der er vel ingen, der vil benægte, at Islændingene er et Folk og derfor har deres Ret, at Færingerne er et Folk og derfor nu skal have deres Ret til at bestemme over deres Skæbne. Men jeg vil have Lov til at hævde, at efter al den Erfaring, vi har baade fra før 1914 og fra Mellemløstiden, er Stillingen den, at i Sydslesvig var der højst 15 000, der bekendte sig til Danskheden, og 250 000, der bekendte sig til Tyskheden. Derfor lægger man da ogsaa Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Erik Appel maa føre den Tale, som han fører om, at der skal gaa 2—3 Slægtled, 60—90—100 Aar. Ja, men mon man saa ikke kunde holde Spørgsmaalet borte fra denne Valg-

kamp? For det er jo den, der er den eneste Aarsag til, at man taler, som man gør.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Erik Appel, hvis Sindelag i denne Sag og andre jeg vurderer højt, at jeg forstaar den Alvor, det er for ham. Det er det virkelig ogsaa for mig. Men der er noget, der skiller os — ja, det gør det vel ikke engang, for jeg tror, at det ærede Medlem vil være enig i, at hvis et antageligt Flertal, som det ærede Medlem talte om, henvender sig til os om maaske 20—30 Aar, saa er det en anden Sag, men hvis det gør det i Dag, vil jeg sige, at saa er det af Grunde, jeg ikke vil anerkende.

Jeg ved godt — jeg kan ogsaa huske, som jeg sagde, 1918—20 —, at der maaske er nogle, som synes, at det ikke er alt for klogt i min Stilling og med det Arbejde, jeg er gaaet ind til, at tale, som jeg gør, men jeg hævder, at dette Spørgsmaal er saa dødsens alvorligt for vort Folks Fremtid, og det er saa alvorligt, om vi her handler ret og rigtigt, at jeg i hvert Fald kun agter at gaa efter, hvad der er min absolutte Overbevisning.

Vi har i enhver Henseende søgt at hjælpe det danske Mindretal, det vil dette ogsaa selv erkende. Naar det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram f. Eks. vedrørende min Samtale med General Barker spørger: Er det virkelig saaledes, at et saadant Møde kan komme i Stand ved en saadan Tilfældighed? svarer jeg: Nej, jeg hørte, da jeg var i Kolding, at General Barker skulde tale med Borgmester Juhl, og med den Interesse, jeg har for at skabe saa gode Forhold for Mindretallet som muligt, sagde jeg til Borgmester Juhl, som jeg har sagt det til andre: Hvis General Barker kommer til København, vil jeg meget gerne tale med ham for at gøre vore Synspunkter gældende. Vi vil i den allernærmeste Fremtid i Overensstemmelse med Aftale med de engelske Myndigheder sende en Mand til Slesvig, som kan give os yderligere Besked om Forholdene.

Man taler saa om Flygtningespørgsmaalet, som virkelig ogsaa berører mig og gaar mig dybt til Hjerte. Det er i det ærede Medlems Tale, som om vi næsten har fremkaldt, at Flygtningene kom herop, skønt de allerfleste af dem var kommet inden den 5. Maj; jeg tør ikke sige, hvor mange der er kommet efter, men det er i hvert Fald faa. Jeg tror ikke, jeg vil blive modsagt, naar jeg siger, at til Trods for at der vel er 300 000 tyske Flygtninge i Sydslesvig, hvor der er 300 000 Indbyggere, er Forholdene materielt, med Hensyn til Levnedsmidler og Tag over Hovedet, bedre i Sydslesvig